

קורבן הטרגדיה: לאה מכנס בילדותה, בנעוריה (באמצע) ולפני התאונה שגרמה לשיחוקה

אך התגובה במשפחת מכנס היתה קשה, קשה ביותר. עדה פרצה בבכי ואילו אריה, השקול יותר, אמר לבחור: „המתן עוד שנה. אם גם אז תרצו להינשא, תקבלו את ברכתנו.“ הוזג הצעיר חזר לאילת. לאה נשבעה כי לא תשוב לראות את הוריה.

אולם לצעיר לא היתה סבלנות להמתין שנה. הוא עזב את לאה, נשא לאשה תיירת אמריקאית אותה הכיר באילת, ועזב את הארץ.

זה היה אמונה בניגודתאדם. היא החליטה להיענות לקסמה ופיתויה של אילת, שאחד מהם הוא הסמים.

בהדרגה שקעה עמוק יותר ויותר לתוך הסמים. היא הגיעה למצב בו היתה פורצת לתוך בתימרקחת כדי לגנוב כדורי-סם

„תראו מי האיש הזה! זה הבן של אריה מכנס הגדול! תראו מה הוא עושה לבחורה צעירה!“

מיספר אנשים ניסו לחלץ את הנערה מידי האיש הזקן הרע שחטף אותה, אך אריה קרא לעברם: „אני אביה, עיזבו או תנו!“ הכאב הרב שבעיניו ובקולו, הרתיע את כל אלה שהצטופפו סביבם.

כשהגיעו הביתה, נמלטה לאה לחדרה. כעבור דקות מספר, כאשר נכנס אריה לחדרה, לשוחח עמה, מצא אותה כשוררי דיה תחוכים, והיא שותתת דם.

או החליט אריה מכנס להקדיש את חייו ללאה. בנושא זה היו לו חילוקי-דיעות עם רעייתו. עדה טענה כי השיטה הטובה ביותר להתחזר את לאה לדרך הישר, הינה שיטת החינוך הקפדני. יש להתעלם ממנה. לא תת לה דמי-כיס. היא האמינה שהבת

אריה, שהבין כי הוא ורעייתו — הוא בגלל עסקיו המסועפים, והיא — בגלל פעילותה הציבורית הנרחבת, מזניחים ב"מיקצת את ילדיהם, היה משפיע עליהם כסף רב. תלמה קיבלה מכונית טריומף פתוחה ליום הולדתה ה-18, ודמי-הכיס של דני היו תמיד גבוהים הרבה יותר מאשר של חבריו.

אב

ובתו

לאה, ברכיה-שלה, סירבה לשתף פעולה. היא היתה מסתגרת בחדרה, לעיתים קרובות מסרבת ללכת לבית-הספר, ומעולם לא שיחקה עם הילדים בשכונה. מורתה קראה פעם לעדה וטענה בפניה

„הוא איש כל כך טוב. מה שאמא מבקשת ממנו הוא מוכן לעשות, למרות שבי" ליבו פנימה הוא אהב בדיוק את הדברים ההפוכים.“

שגייה גולדה לאה. לאה פיתחה לעצמה במשך השנים מנגנון-הגנה מסוג שונה מפני חיי הווה, אותם ניסו לכפות עליה. היא פשוט הסתגרה לה בקונכייתיה, סירבה להשתתף בחיי הוריה אפילו כמשקיפה, ולא הבינה מדוע עליה להעמיד פנים כלפי חוץ, כפי שנהגה אחותה תלמה. לאה, פשוט, לא היתה שייכת.

דני, הבן, שגולד שלישי, הפך, עם לידתו, ל"בן-הטיפוחים של אחותו הבכירה תלמה. תלמה בנתה סביבו קיר מגן, לא הגיח חוץ לאיש להתקרב אליו. היא גידלה אותו, דאגה לחינוכו, טיפלה בו וטיפחה אותו — הטי הבנתה. דני נחשב היום כאחד הסטרי

הטרגדיה של בתה. שהסמים גרמו לה לשיחוק.

הביאה את אשת החברה הזוהרת לכך שתקדיש

את כל מרצה לטיפול בנוער המשועבד לסמים

שונים. באחת הפעמים הללו נתפסה על-ידי המשטרה בשעת מעשה, וכך נודע ה"דבר להוריה.

אריה פתח שוב במסע לשיקום בתו. הוא החזיר את לאה הביתה, הביא אותה לעשרות רופאים ותחננו: „הצילו את בתנו!“ באחד העיתונים ראה מודעה המבקשת רק דניות להצטרף למסע של להקות כרמון לחו"ל. אהבתה של לאה לריקוד היתה ידועה מילדות. הוא הביא את לאה אל הלהקה, וכרמון ראה מייד שיש לו כאן רקדנית מעולה. למרות שהיא לא הצליחה לעמוד בקצב החזרות, גופה האכול-סמים לא היה רגיל למאמץ מוגבר. רגליה שתתו דם בכל פעם שישבה מחזרה, אך המשיכה לאה לעמול קשה, תוך כאב-תופת. לא רק אריה ראה בלהקה את קרש-ההצלה האחרון — לאה גם היא ביקשה להינצל מ"ציפורני הסמים.

אך מסעה של הלהקה לחו"ל היה בעבור לאה רק שלב נוסף בהשתעבדות נוספת ל"סמים. התפרקתה של הלהקה, מייד אחרי שובה ארצה, היה לגביה מהלומה קשה מגשוא.

לאה חזרה אל חבריה, אל הסמים, אל שעות השינה האינסופיות תחת השפעת (המחשך בעמוד 30)

המפונקת, ברגע שלא יהיה לה כל מה שחיותה רגילה אליו — תשוב הביתה ללא תנאים.

אריה חשב אחרת. הוא היה יושב עם לאה שעות ארוכות, מנהל עמה שיחות על שירה, יופי, פילוסופיה — כל אותם דברים שאהבה. הוא ניסה לסדר לה עבודה באחת מחברות הפרדסנות בהן היה שותף. האהבה בין השניים פרחת, ונראה היה כי הכל עומד לבוא על מקומו בשלום. עד שלא שבה ונעלמה. החבריה-הגיס"ריסט שלה צץ ועלה שוב. הפעם קרא לה לבוא לאילת, לאה עברה לגור עמו שם, עבדה כמלצרית במיסעדה. יום אחד הגיעו שניהם לתל-אביב, היישר לבית מכנס. לאה הצהירה בחגיגות בפני מישפחתה כי היא עומדת להינשא לחברה.

מעגל-

הסמים

יא היתה משוכנעת שהוריה ישמחו בכל אותם ספרים שקראה וסרטים שראתה, תמיד היו תהורים מקבלים בהתרגשות רבה את בתם, שעשה שהיתה מבש"רת להם כי היא עומדת להינשא ומציגה בפניהם את בעלה-לעתידי.

כי לאה מסוגרת מדי, וכי הרבר פוגע גם בלימודיה, מאוחר יותר הוצאה לאה מ"גימנסיה הרצליה, שם למדה.

לפעמים היה מוצא אריה את בתו, בשעה חמש בבוקר, כשהיא צופה מעל מרפסת הפנטהאון המפואר שלהם בתל-אביב, בזריחת השמש. לעיתים היה מת-עורר בשלוש לפנות בוקר ומוצא אותה כותבת שירים, או משחקת בחדרה עם חתול לה עזובה או סתם שוכבת ובוכה בגלל ספר מרגש שקראה.

בחושי הבריאים הבין אריה כי מכל ילדיו, זקוקה דווקא לאה לטיפול ולחום רבים ביותר. האהבה בין השניים היתה גדולה, אבל לאה היתה תמיד זלילה ומ"סוייגת כלפי אביה. יום אחד נפל דבר. לאה נעלמה מהבית. ההורים סירבו לפנות למשטרה, מפחד מפני שערווייה ציבורית, ואריה בילה ימים ולילות בניסיונות למצוא את בתו, בעזרת ידידי המישפחה. לאה נמצאה לבסוף בביתו של גיטריסט במערדוני-לילה, יחד עם הגיטריסט עצמו ובחור נוסף.

אריה החליט לפעול ביד חזקה, הוא לקח אותה בכוח מאותו בית. כשבדרך למכונית, השתללה הבת וניסתה להשי"חחרר. לאה, אשר ידעה מה רב חששם של הוריה מפני הציבור, צעקה לעבר האנ"שים ברחוב:

דנים הישראליים המצטיינים ביותר ב"אוניברסיטה של לוס-אנג'לס, כשהוא מפר"נס עצמו בעבודות שאינן מזכירות כלל את אצולת מכנס: מדיח כלים, מוכר ב"תחנת דלק ועוד מלאכות פרולטאריות.

עסקנות

ציבורית

ל"ושה הילדים לא הפריעו כלל ל"עדה להמשיך בחיי-הזוהר שלה. נוסף למסיבות, לקוקטיילים, לטיולים ולרחצות-לילה משוגעת, גילתה במהרה תחום נוסף, אליו היפנתה את מירצה הכביר: העסקנות הציבורית. אך גם אז עשתה זאת בסיגנון: יפה, מבריק, נוצץ וחברתי. במסגרת תגי"גות העשור הציעה לזועדה שעסקה בהכנת חגיגות אלה, בראשותו של אלון-מישנה (מיל.) דויד גיב, לערוך את תערוכת תחביב הראשונה בארץ. גיב התלהב, ופעמים ניד"מה היה כי מסמר חגיגות העשור היא דו"קא תערוכה זו.

כאשר עוסקים בפעילויות ובחיים כה אינטנסיביים, לא תמיד יש פנאי להתמסר לילדים. לגבי תלמה לא היתה הבעיה גדולה ביותר. היא הצליחה לעצב לה את חייה ללא עורת הבית — ואין קל מזה, כאשר תמיד אפשר לקבל את עורת הבית.